

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 243/21
18.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Весне Мартиновић, председника већа, Валентине Тодоровић Воркапић и Љиљане Митић Поповић, чланова већа, у парници из радног односа **тужиља: АА** из ..., улица ... бр. ..., **ББ** из ..., улица ... бр. ... и **ВВ** из ..., улица ... бр. ..., чији је заједнички пуномоћник Славољуб Гајић, адвокат из Београда, улица Владетина бр. 17, против **туженог Дома здравља "ГГ"** ..., улица ... бр. ..., чији је пуномоћник Весна Милановић, адвокат из Београда, улица Хајдук Вељков венац бр. 12/5, ради наканде штете, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П1 1758/20 од 08.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 18.10.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 1758/20 од 08.10.2020. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужилца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неосновани.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1758/20 од 08.10.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилце АА из ..., па је обавезан тужени да тужилци на име наканде штете по основу неисплаћене новчане наканде исплати износ од 200.654,91 динар са законском затезном каматом почев од 06.03.2016. године до исплате. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилце ББ из ..., па је обавезан тужени да тужилци на име наканде штете по основу неисплаћене новчане наканде исплати износ од 181.981,80 динара са законском затезном каматом почев од 06.03.2016. године до исплате. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилце ВВ из ..., па је обавезан тужени да тужилци на име наканде штете по основу неисплаћене новчане наканде исплати износ од 123.487,65 динара са законском

затезном каматом од 06.03.2016. године па до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужилјама солидарно накнади трошкове поступка у износу од 454.046,00 динара са законском затезном каматом почев од дана наступања услова за извршење па до исплате.

Против наведене пресуде, тужени је благовремено изјавио жалбу, побијајући је у целости, из свих законских разлога, са предлогом као у жалби.

Тужилје су поднеле одговор на жалбу.

Испитујући правилност и законитост побијане пресуде, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 ЗПП (“Службени гласник РС” бр. 72/11 ... 55/14), Апелациони суд у Београду, као другостепени суд је оценио да је жалба туженог неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити друге битне повреде одредаба парничног поступка које би биле од утицаја на њену правилност и законитост.

Из утврђеног чињеничног стања пред првостепеним судом произилази да су тужилје биле у радном односу код туженог, те да је тужилји АА радни однос престао дана 05.02.2016. године по основу решења туженог бр. 176/10-3 од 05.02.2016. године о споразумном престанку радног односа. Истим решењем тужилји је утврђено право на исплату новчане накнаде, у смислу одредбе члана 21 став 3 Закона о начину утврђивања максималног броја запослених у јавном сектору, у износу од 950.487,91 динар. Тужилји ББ радни однос је престао дана 05.02.2016. године на основу решења туженог бр. 176/12-3 од 05.02.2016. године о споразумном престанку радног односа и утврђено јој је право на исплату новчане накнаде, у смислу одредбе члана 21 Закона о начину утврђивања максималног броја запослених у јавном сектору, у износу од 858.505,21 динар. Такође, тужилји ВВ радни однос је престао дана 05.02.2016. године на основу решења туженог бр. 176/16-3 од 05.02.2016. године о споразумном престанку радног односа и утврђено јој је право на исплату новчане накнаде, у смислу одредбе члана 21 Закона о начину утврђивања максималног броја запослених у јавном сектору, у износу од 582.557,11 динара. Није спорно да су тужилје предметна решења примиле. Након тога, тужени је дана 22.03.2016. године донео нова решења тужилјама којима је утврдио висину новчане накнаде у другим износима и то: тужилји АА у износу од 749.008,06 динара, тужилји ББ у износу од 676.523,41 динар и тужилји ВВ у износу од 459.069,46 динара. Међу парничним странкама није било спорно да су тужилјама наведени износи исплаћени дана 22.03.2016. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одлучујући о основаности тужбеног захтева тужилја оценио да су исти у потпуности основани. Првостепени суд је решења тужилја од 5.2.2016. године оценио да су иста правноснажна и коначна и као таква фигурирају правном промету, из ког разлога тужени није могао донети нова решења којима умањује износе на које су тужилје пристале, а који су им понуђени од стране туженог. Наиме, према одредби члана 186

Закона о раду послодавац је дужан да запосленом у случају престанка радног односа исплати све неисплаћене зараде, накнаде зараде и друга примања која је запослени остварио до дана престанка радног односа у складу са општим актом и уговором о раду. Исплата обавезе из става 1 овог члана послодавац је дужан да изврши најкасније у року од 30 дана од дана престанка радног односа. Дакле, како из садржине наведене норме произилази да исплата новчане накнаде представља један од законом утврђених облика правне заштите запослених у случају престанка радног односа, а код чињенице да решење туженог од 5.2.2016. године производе правно дејство у правном промету и донета су раније у односу на решења туженог од 22.3.2016 године, то је према ставу првостепеног суда основано потраживање тужила које се односи на разлику на име неисплаћеног дела новчане накнаде, те је суд донео одлуку као у изреци пресуде.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право, дајући за своју одлуку јасне разлоге које у свему прихвата и Апелациони суд у поступку жалбене контроле.

У конкретном случају правилно је првостепени суд утврдио да је тужени донео решења о споразумном престанку радног односа 5.2.2016. године по којим решењима је тужени због испуњености услова из члана 21 став 3 тачка 1 Закона о начину утврђивања максималног броја запослених у јавном сектору дужан да исплати тужилама и то: тужили АА износ од 950.487,91 динар, тужили ББ износ од 858.505,21 динар и тужили ВВ износ од 582.557,11 динара.

Правилно је првостепени суд утврдио да је решењима од 22.3.2016. године које је тужени донео, тужилама утврђена висина новчане накнаде у мањим износима и то тужили АА у износу од 749.008,06 динара, тужили ББ у износу од 676.523,41 динар и тужили ВВ у износу од 459.069,46 динара и да су им наведени износи исплаћени дана 22.3.2016. године.

Правилно је првостепени суд оценио да је према одредби члана 186 Закона о раду послодавац дужан да запосленом у случају престанка радног односа исплати све неисплаћене зараде, накнаде зараде и друга примања која је запослени остварио до дана престанка радног односа у складу са општим актом и уговором о раду. Исплатом обавезе из става 1 овог члана послодавац је дужан да изврши најкасније у року од 30 дана од дана престанка радног односа. Дакле, правилно је првостепени суд закључио да из садржине наведене норме произилази да исплата новчане накнаде представља законом утврђени облик правне заштите запослених у случају престанка радног односа, а код чињенице да решења туженог од 5.2.2016 године производе правно дејство у правном промету и да су донета раније у односу на решења од 22.3.2016. године, правилан је закључак првостепеног суда да тужилама припада разлика на име неисплаћеног дела новчане накнаде.

Неосновани су наводи жалбе туженог да је првостепени суд погрешно утврдио чињенично стање и погрешно применио материјално право, с обзиром да је првостепени суд дао јасне и довољне разлоге, па у смислу одредбе члана 396 став 2 Закона о парничном поступку се исти посебно не образлажу.

Потврђена је одлука о трошковима поступка обзиром да је иста донета правилном применом одредби члана 154 и члана 155 ЗПП.

Тужиљама и туженом нису досуђени трошкови жалбеног поступка у смислу одредбе члана 165 став 1 ЗПП. Ово из разлога што тужиоцу трошкови одговора на жалбу не представљају нужне трошкове, а тужени није успео у поступку по жалби.

Из изложених разлога, применом одредбе члана 390 и 165 став 1 Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11, 55/14), одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Весна Мартиновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић